

Qui són els segons que volen ser primers

A l'aguait dels líders

La majoria de partits polítics del nostre país tenen, a banda d'un líder més o menys carismàtic, segones o terceres figures que no sempre estan disposades a ser eterns delfins o possibles recanvis, alguns d'ells ja volen començar a tastar el liderat.

CiU: Alavedra i Roca

Dos homes es disputen la successió de Jordi Pujol: Macià Alavedra i Miquel Roca. El primer, actual conseller d'economia, ha començat, des que va esclatar l'*afer Prenafeta*, a desfer-se de les seves participacions en diverses empreses com Metreleco Metrega. Un gest que s'interpreta com una clara voluntat d'abandonar els negocis —no oblidem la síndrome de les querelles— i entrar de ple en la cursa política cap a la Generalitat. De tota manera, EL TEMPS ha pogut saber que el mateix Alavedra va renunciar en privat a ser algun dia candidat a la presidència. ¿Qüestions d'estratègia? Pel que fa a Miquel Roca— que molts volen oposar a Alavedra en el sentit que els seus objectius són estrictament polítics— ja fa temps que s'ha anat fent amb el control de l'aparell burocràtic del partit i les joventuts (JNC) i s'ha mostrat plenament d'acord amb el president Pujol a l'hora de mantenir-se com a home a Madrid. Així, la voluntat de control del partit, junt amb la imatge de lluita amb el govern central, la seva proposta al president d'Enric Renau com a substitut de Prenafeta i, especialment, la seva recent aliança interna amb Josep Maria Cullerell, home amb el qual sintonitza per enfrontar-se a Alavedra, són clars indicis que es vol consolidar com a número 2, pendent en darrer terme de la voluntat de Pujol.

PSC: Serra i Maragall

Dues destacades personalitats del PSC estarien disposades a ser el recanvi de Raimon Obiols, són l'actual ministre de Defensa Narcís Serra i l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall. Diverses fonts han assenyalat que, encara que tots dos aspirin a la Generalitat no hi ha enfrontament entre ells a causa de la seva afinitat ideològica i perquè la seva aspiració —segons han confessat— és a mig/llarg termini o, dit d'una altra manera, cap dels dos vol enfrontar-se

directament amb Pujol, prefereixen fer-ho amb qui consideren el seu successor, Miquel Roca. Serra i Maragall es mostren tolerants amb l'actual situació de dependència del PSC, no així l'alcalde de Girona, Joaquim Nadal (que és obiolista) o el diputat i cap del corrent Esquerra Socialista, Francesc Casares. El primer representa el vessant més nacionalista del PSC, però de moment no té intenció d'abandonar el marc de la política local on té força èxit. Respecte a Casares, encapçala un corrent d'opinió que representa un 10 per cent del partit i és

l'únic candidat a líder que malgrat les seves poques possibilitats denuncia repetidament la pèrdua d'identitat i de programa polític del PSC.

La discussió sobre el liderat en el PSC ve especialment determinada pels vincles de dependència d'aquest partit respecte al PSOE. El manteniment d'Obiols com a secretari general no respon a la seva voluntat, ni tan sols a una voluntat concreta d'algú, sinó a una mena de *consens en silenci* per part de la gent del PSC i la del PSOE, que vol mantenir el statu quo. Aquest es carac-

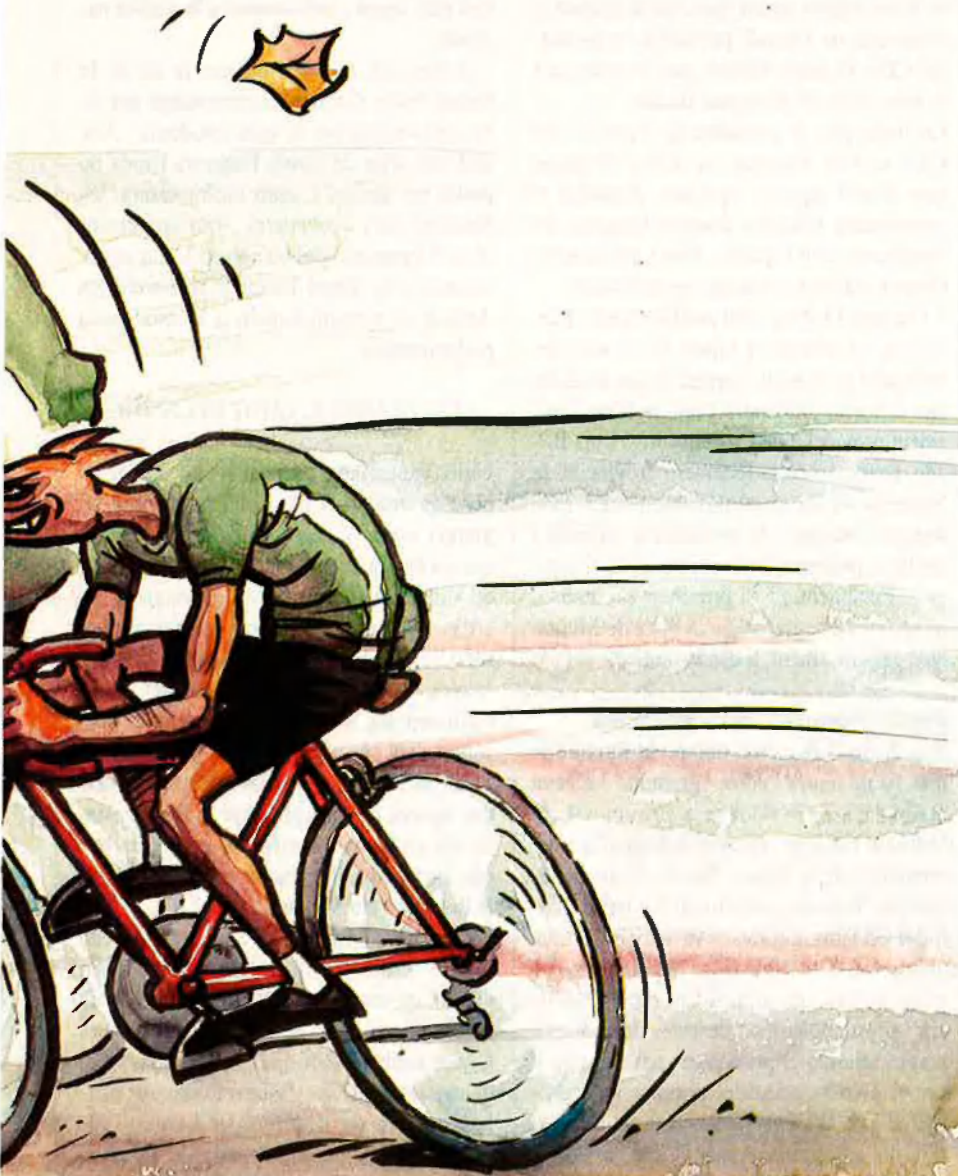
teritza pel control des de Madrid (Guerra, Martín Toval) a través de Josep Maria Sala. Així, la figura de Sala movent els ressorts del poder real converteix a Obiols en figura inamovible no perquè aquest mani sinó perquè tolera una situació de submetiment "a l'espera de temps millors", segons ha manifestat un amic personal d'Obiols.

CDS: Xavier Latorre

L'actual president del CDS a Catalunya, Antoni Fernández Teixidó, no es presentarà a la reelecció en el congrés del proper mes de juny i dos candidats es perfilen com a successors: Xavier Latorre i Armand Ródenas. Latorre intenta promoure's oferint una candidatura unitària i de consens i és l'home a qui Madrid dona suport ja que segueix la línia de Teixidó. Per la seva banda, Armand Ródenas, que va ser escollit president provincial de Barcelona, és un home del sector crític que en el darrer congrés de Torremolinos va denunciar els pactes del CDS amb el PP que van donar l'alcaldia de Madrid -entre d'altres- al partit. Ródenas compta aproximadament amb un terç del partit, que li dona suport a Catalunya. El fet que el prestigiós eurodiputat Eduard Punset hagi sortit recentment com a tercer candidat a la direcció del partit a Catalunya no és degut a la seva voluntat, sinó a una operació de Ródenas en resposta a l'ofertament de Latorre per integrar-lo (a Ródenas) en la seva candidatura a fi d'eliminar el sector crític. Ródenas va parlar de Punset com a número 1 ideal a Catalunya, això com a rebuig de la candidatura de Latorre i com a manifestació de la seva postura discrepant amb el sector oficial majoritari. L'elecció de l'enginyer Xavier Latorre sembla més que probable. S'iniciaria així una etapa caracteritzada per la continuïtat en la línia Teixidó. La seva marxa a la política espanyola ha fet que el CDS a Catalunya, tot i que formalment ell és encara el president federal, hagi quedat sense direcció efectiva.

PP: Aleix Vidal-Quadras

Aleix Vidal-Quadras és l'home que vol esdevenir líder del PP a Catalunya i que, en principi, també voldria Fernández Diaz. Vidal-Quadras és el seu delfí i li deu tot el seu ascens en el partit. Tanmateix, ha vist minvada recentment la seva projecció interna per les seves crítiques als mateixos que l'han fet pujar i per fer el joc a aquell sector més espanyolista i dretà que justament es vol tractar d'apaivagar. Aquesta actitud de Vidal-Quadras podria ser contra-

EL GAT INVISIBLE 12

produent de cara a assolir el liderat del partit a Catalunya, ja que això depèn de Fernández Díaz, home en qui Madrid confia plenament. En ambients del partit s'ha arribat a qualificar d'absurda l'actitud de Vidal Quadras i alguns fins i tot han arribat a dir que està llançant a perdre les seves millors possibilitats.

Fernández Díaz va arreplegar en el congrés del 1987 el 90 per cent dels vots. Tot i així, el sector més espanyolista i dretà del partit —que representa entre el 10 i el 15 per cent, ha estat molt crític amb la seva trajectòria. Fernández Díaz va ser manchista però compta igualment amb el suport d'Aznar perquè tot dos coincideixen en l'estratègia del partit a Catalunya: la no-confrontació amb CiU. En el proper congrés Fernández Díaz serà reelegit o bé serà elegit qui ell proposi.

IC: Gutiérrez Díaz i Ramon Espasa

Fonts del comunisme català han dit que la tasca de Ribó compta amb l'oposició de l'eurodiputat Antoni Gutiérrez Díaz —no van coincidir en cap míting per a les eleccions europees i és públic i notori que no es parlen— ja que el darrer és partidari de mantenir les estructures del PSUC mentre que Ribó ha arribat a plantejar la possibilitat que un dia aquest partit desaparegui. No obstant això, el mateix Gutiérrez Díaz ha dit a EL TEMPS que "seria absurd pensar que hi ha divergències entre jo i Ribó respecte al futur d'Iniciativa, i jo penso seguir d'eurodiputat". El diputat Ramon Espasa representa una visió diferent a la de Ribó pel que fa a política espanyola, el primer és més partidari dels pactes amb Izquierda Unida mentre Ribó opta per l'esquerra nacionalista del País Valencià, Euskadi i Galícia. La proposta que Ribó va fer per a cap de llista en les darreres eleccions generals va ser la de l'alcalde de Sabadell, Antoni Farrés. Així evità escollir Espasa, que va ser elegit finalment pel suport del comitè central. Fonts comunistes ens han indicat que Espasa no vol el liderat d'IC, però sí que estaria disposat a fer un pacte per accedir a dirigir IC com a número 2 amb un equip diferent al de Ribó.

Els intocables: ERC i PCC

Tot i que en el congrés de Lleida d'ERC Josep Lluís Carod Rovira va presentar una candidatura alternativa tant a Àngel Colom com a Joan Hortalà, la ferida de l'escissió

del grup liderat per aquest darrer, ha fet que el partit estigui en una etapa d'unitat. Així, Carod Rovira està integrat en l'equip de govern de Colom amb plena voluntat i no ha formulat cap mena de crítica de moment.

Pel que fa al Partit dels comunistes de Catalunya, Marià Pere és el líder indiscutit des del 1988 i tot indica que serà reelegit el 1991.

PAÍS VALENCIÀ

CDS: José Luis Boado

Si hi ha alguna figura que espera qualsevol relliscada de l'actual president "regional" del CDS, Gerardo Muñoz, per a tornar a ser el líder, és la del destronat Boado.

La lluita per la presidència regional del CDS al País Valencià va deixar el passat mes d'abril algunes víctimes. Expulsat el castellanenc Gozalbo després d'algunes divergències amb l'aparell, José Luis Boado i Gerardo Muñoz s'enfrontaren a Alacant.

Gerardo Muñoz, criat políticament a Barcelona, va obtenir el suport de la seua demarcació provincial i també el que li va donar el doctor Alejandro Font de Mora, president provincial de Castelló. José Luis Boado, president de la federació provincial de València, va fer tot el possible perquè Muñoz no obtinguera la presidència regional i arribà a presentar una impugnació al congrés. Finalment, ni va presentar alternativa, ni va voler integrar-se en la llista de Muñoz que, generosament, li oferia un lloc.

Partit Popular: Rita Barberà

Rita Barberà és, sense dubte, la figura que més ha de témer Pedro Agramunt. La seva arribada a la presidència provincial de València i la seua posterior immersió com a número 1 de la llista a les eleccions generals per València, substituint l'anterior candidat Sanchis Perales, va tenir una més aviat escassa acollida entre la parròquia popular; entrar com a president de la província i presumiblement, després, de la regió, podria semblar el primer pas per a passar a ser el pròxim candidat popular a la presidència de la Generalitat. En la seua darrera visita a València, Aznar va dir que Agramunt "tenia moltes possibilitats de ser el candidat a la presidència de la Generalitat", mentre la majoria dels presents entenia que volia dir que no les tenia totes. Rita Barberà esbossava un somriure gelat. Perquè Rita Barberà, que ha tomat a aconseguir el cà-

rrec de portaveu a les Corts valencianes, va ser sense dubte la figura més agreujada per l'estrebada que des de Madrid va hissar Agramunt al cim dels populars valencians. Leopoldo Ortiz, eurodiputat, i Luis Fernando Cartagena, alcalde d'Oriola, comencen a sonar també entre els possibles substituïts.

Esquerra Unida: Carmen Arjona, Amparo Ferrando

Carmen Arjona i Amparo Ferrando representen, ara per ara, els vents del canvi i es mostren molt més flexibles a l'hora de preparar pactes per agrupar un sector d'esquerrers més ampli i més acostat a la realitat nacional

La direcció dels comunistes la du de fa temps Pedro Zamora, un personatge que s'ha caracteritzat per la seua ortodòxia. Ara, amb els vents de canvi, Esquerra Unida no podia ser menys i, amb molta calma, les faccions més *occhetistes* van apareixent dins el panorama polític valencià. Un representant, n'és Albert Taberner, que prefereix dedicar-se tranquil·lament a la seua tasca parlamentària.

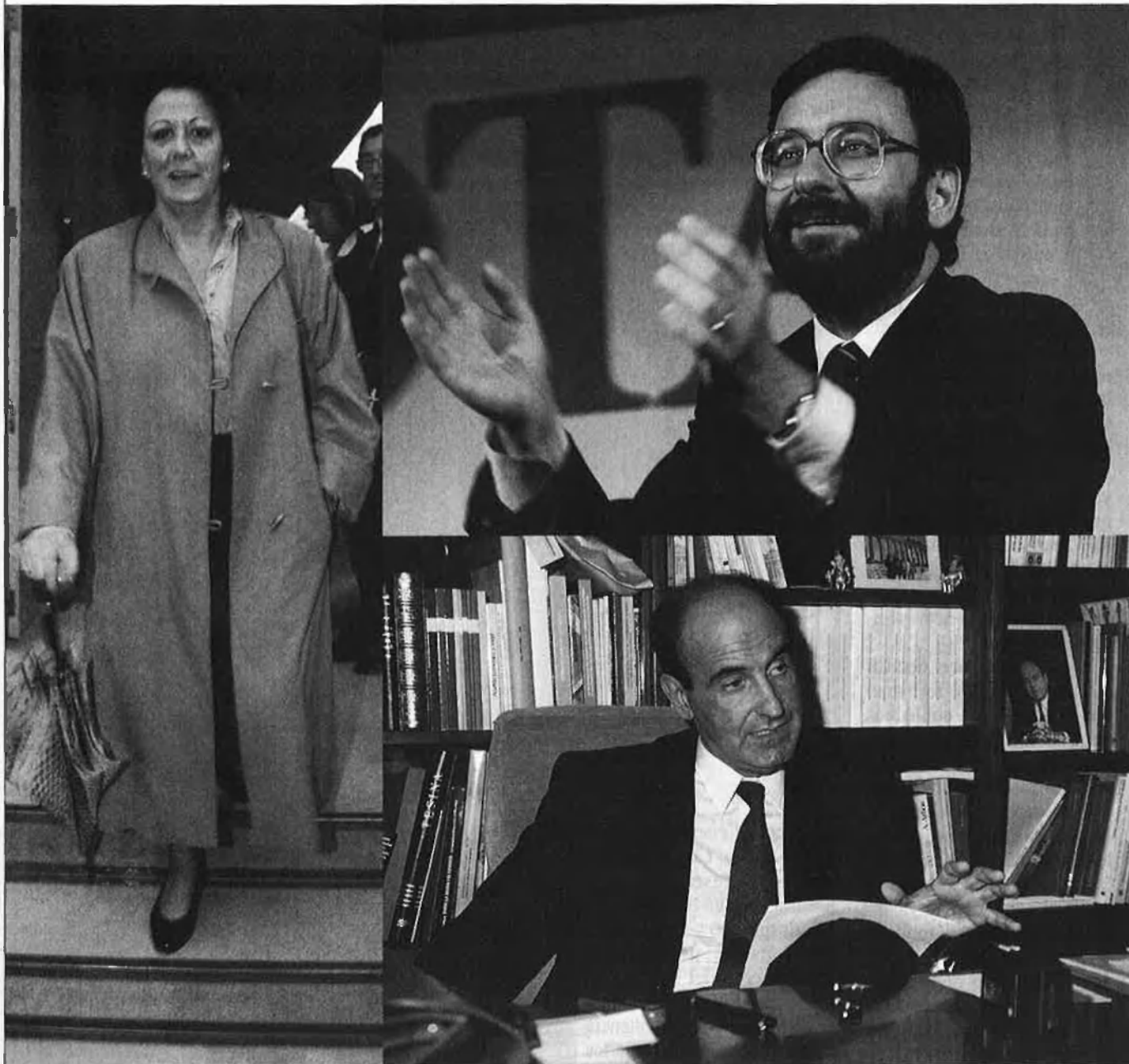
LA TRANQUIL·LITAT RELATIVA

Unió Valenciana: Buscar-hi un segon de bord és una tasca inútil. Hi ha sempre un mateix nom: Vicente González Lizondo, que va deixar la seua butaca a l'Ajuntament de València per a ser diputat al congrés. UPV: Malgrat la fugida del grup d'Almussafes (vegeu EL TEMPS número 308) Pere Mayor, primer secretari general del partit, comptarà ara, almenys de moment, amb el suport dels que s'han quedat i refermarà així el partit. El corrent de Vicent Àlvarez, que optava per una plataforma més acostada als problemes socials, ja va deixar ben clar que podia integrar-se perfectament en la llista de Pere Mayor.

PSOE: Al si del PSPV-PSOE no hi ha cap divisió. L'autoritat de Lerma és clara i ben clara. Les veus que s'alçaren alguna vegada contra el president ja no diuen res. Cebrià Ciscar (està a Madrid) i Rafael Blasco, el que va ser conseller d'Obres Públiques i Urbanisme, va ser destituït per Lerma. Dels corrents més *clàssics*, ni parlar-ne. Manuel Rivas, de Democràcia Socialista, s'ha separat per anar-se'n amb Damborenea.

LES ILLES DE LA CALMA

La situació dels partits a les Illes, pel que

Rita Barbera, Narcís Serra i Miquel Roca

fa als seus líders i als possibles intents de substituir-los, és bastant immòbil.

Gabriel Canellas és el líder indiscutible del Partit Popular que governa les Balears i 2 dels 3 consells insulars (Mallorca i Eivissa) motor de les forces conservadores des del 1980, després del triomf del 1983 a les eleccions autonòmiques el seu liderat no ha estat qüestionat per ningú

Pel que fa al PSOE, no té a les Balears un liderat rellevant. Des de la marxa de Fèlix Pons a Madrid la federació socialista de les Balears no ha tingut cap líder clar i hi ha hagut moviments diversos per a ocupar els

números 1 de les llistes autonòmiques, i de les municipals. Actualment, sembla destinat a ocupar el lloc de candidat a les autonòmiques Francesc Obrador, batlle de Calvià que sembla no tenir oposició interna.

Unió Mallorquina ha passat a ser un satèl·lit del PP des de la defenestració del seu ex-líder i fundador Jeroni Albertí en el congrés del partit el 1988. Albertí pretenia aconseguir un partit fort i amb un àmbit extens a totes les Illes, però les tesis d'apropament al PP de Pere Morey es van imposar i com aquest no es va presentar a la reelec-

ció, el partit va quedar a l'òrbita del PP i sense líder.

Finalment, en el cas dels nacionalistes del Partit Socialista de Mallorca, el partit dona suport unànime a Sebastià Serra, el seu líder de sempre. No solament no hi ha oposició sinó que ell mateix ha dit en ocasions que voldria deixar la política i ha estat pressionat pel partit a fi de que s'ho repensés. L'actual Secretari General, Mateu Morro, podria ser eventualment el seu substitut.

Albert Punsola (amb informacions de Jordi Sebastià i Miquel Payeras)